

си и най-непослушниятъ си синъ Хаджи Генчо пратилъ на конакътъ и повѣлѣлъ на агата да му удари петдесетъ тобѣги по краката за непокорность. Биениятъ са срамувалъ вече да живѣе въ Коприщица, побѣгналъ въ Влашко, и даже и до тая минута не е написалъ на баща си дѣ са намира, какво работи и здравъ ли е; а Хаджи Генчо не ще и да чуе за него. „И прошка не иска отъ баща си, пжсиятъ синъ! Азъ съмъ са отказалъ вече отъ него, азъ съмъ го проклѣлъ, азъ не ща и да чуя за него,“ говори твърде чѣсто Хаджи Генчо.

И така, Лила са уплашила отъ баща си, но твърде скоро познала своята погрѣшка: Хаджи Генчо сега и не мислилъ да опина уши и да удря плѣсници. Той хваналъ дъщеря си съ два пжрста за гушката, и рѣкалъ ѝ съ засмѣяно лице и съ сладакъ гласъ: „Е-е-е, Лилко! Честитявамъ ти радость! Баща ти ти е намѣрилъ